

Isabel Sánchez: «El carisma de sant Josepmaria és un tresor per embellir el món»

Isabel Sánchez és secretària central de l'assessoria, l'organisme format per dones que ajuda el prelat de l'Opus Dei al govern pastoral de la Prelatura. En aquesta entrevista parla del procés electiu que conclourà amb el nomenament d'un nou prelat, després del recent traspàs de Mons. Xavier Echevarría.

19/01/2017

Per Lucía Bassani

Com està vivint aquests moments?

Sens dubte, és molt viva la presència de Mons. Xavier Echevarría, també en aquest context, ja que ha estat un exemple de com assumir el govern i la formació en l'Opus Dei amb magnanimitat i lliurament. He tingut la sort de treballar al seu costat durant 18 anys, i d'una manera més propera, els últims sis. Des de l'inici, em va impressionar la seva personalitat, rica i polièdrica. Era un home de profunda oració, un amic de Déu.

Un aspecte em va deixar especial empremta: comprovar que el Prelat era un gran lluitador, un volcà, algú per a qui el "no" mai tancava una

porta de manera definitiva. Sempre trobava estímuls per trobar una esquerdia per on infiltrar el bé. Aquest aspecte d'home lluitador es va fer palès d'una manera rellevant fins a les últimes hores de la seva vida, a l'hospital on va estar ingressat tota una setmana i on vaig tenir el do de veure'l dos dies abans de morir. Va ser una ocasió per comprovar que es pot estimar fins al final. Alhora que preguem per la seva ànima, estic convençuda que la seva figura serà present aquests dies, com a pare, com a protector, i com algú que ens dóna ànims en aquests moments i ens segueix amb afecte des del Cel.

Com es porta a terme l'elecció del nou prelat?

El procés comença amb la votació del ple de l'assessoria central, que presentarà els noms dels candidats que consideri més idonis per exercir el càrrec de prelat. Després, el nom

que resulti votat per la majoria d'electors requereix la confirmació del Papa. És lògic, ja que l'Opus Dei no és més que una petita part de l'Església: un element apostòlic dinamitzador en el si de l'Església universal.

A continuació, el nou prelat convoca i presideix dos congressos generals, que reuneixen a un nombre més ampli de persones -parlem de gairebé 300 congresistes- que representen els països on s'està desenvolupant la tasca apostòlica de la Prelatura. Es farà balanç del que s'ha fet des del congrés precedent i es proposaran les línies apostòliques per als propers 8 anys. Considero que la diversitat de cultures i races dels participants enriqueiran molt aquestes reunions.

Quins seran, al seu parer, les línies guia d'aquest congrés?

Des de l'inici de l'Opus Dei, amb sant Josepmaria i després amb el beat Álvaro i Mons. Echevarría, el rumb que cal seguir és servir l'Església tal com aquesta necessita, vol i espera ser servida. L'Opus Dei secundarà els reptes evangelitzadors que el Papa i els bisbes proposen a tota l'Església.

El congrés traçarà algunes línies de treball per fer present Jesucrist en la societat actual. Es tracta de difondre el missatge cristià i contribuir així a conrear la pau, a valorar la vida humana en qualsevol dels estats i condicions, a promoure un desenvolupament harmònic en les diferents latituds... Es tracta, com veu, d'un panorama tan ampli, que només és possible oferir orientacions que serveixin de marc i que després, en funció de les condicions de cada lloc, es concretaran d'una forma o d'una altra. És competència de cada fidel de la Prelatura transformar aquests grans somnis en petits i

constants fets diaris, que són els que, al final, amb l'ajuda de la gràcia, canvien el món.

I no serà això un repte irrealitzable, tenint en compte les circumstàncies actuals de manca de fe?

És, sens dubte, un bell repte. Però per als cristians resulta estimulante saber que, amb Jesucrist, els somnis impossibles acaben sent realitat. Ell demana que posem tots els mitjans i s'encarrega de pagar després amb resultats desproporcionats. El Papa Francesc ens ha ensenyat a "fer soroll" i obrir-nos a la misericòrdia de Déu, i a l'Opus Dei s'intenta posar en pràctica segons el propi carisma: en el treball quotidià, en el si de la pròpia família, entre amics i col·legues, buscant -tot i les nostres febleses- ser cada dia millors persones i servidors dels altres, amb una actitud que pugui influir també

positivament en el nostre entorn: en aquest món que Déu ha fet perquè l'habitarem i en gaudim.

Quan es descobreix el sentit de la vida amb la llum de la fe, tot canvia, i fins i tot les situacions més difícils es fan suportables.

De quins mitjans disposa l'Opus Dei per dur a terme la seva tasca?

L'Opus Dei *som tu i jo*, solia dir sant Josepmaria. Del que siguem cada persona de la Prelatura, en depèn el bé que puguem fer. El primer bé és, sens dubte, la pregària. Només mantenint un tracte constant amb Déu sabrem mirar i valorar amb perspectiva les marees d'aquest món. Sense oració, res de bo se sosté, res noble perdura. El segon mitjà serà el mantenir-nos amos de nosaltres mateixos: auto posseir-nos per poder donar-nos a Déu i als altres, per

poder servir, per no sucumbir davant canviants estats d'ànim; per no caure en el deliri que ofereix l'oferta inabastable de béns materials... Aquesta lluita per conquerir quotidianament la pròpia llibertat és, en part, allò que els cristians anomenem mortificació: lliurar-nos de les coses caduques, de la falsedat, per tal d'oferir a Déu i als altres un amor intens i de qualitat. I, finalment, és crucial deixar-se cobrir per la tendresa que Déu ofereix en els sagraments, com l'eucaristia i la confessió. Després ve la iniciativa personal, la creativitat, la col·laboració amb d'altres, la responsabilitat cívica, que porta a emprar-se a fons per trobar solucions més humanes i cristianes als reptes d'aquest món tan ple de malsons i de magnífiques oportunitats.

Com treballarà la nova assessoria central amb el prelat que s'elegirà d'aquí a pocs dies?

El carisma que va rebre sant Josepmaria és com un gran tresor ple de joies destinades a adornar, a enriquir i embellir el món en què vivim. Entre les riqueses del seu missatge hi ha la veritat cristiana que encara avui constitueix una novetat: la igualtat radical entre l'home i la dona, partint de la seva diversitat, i el convenciment -no només teòric, sinó vital i pràctic- que la dona és cridada a fer aportacions significatives en l'Església, en la societat civil, en la cultura, en la ciència, en la família, en tots els camps del saber i del viure. Una de les principals tasques per a les quals el nou prelat se servirà del consell d'aquest òrgan de govern serà trobar maneres per ressaltar aquest missatge, ajudant a què cada dona descobreixi on i com posar aquest

segell personalíssim en el seu entorn, fent-lo més humà i convertint-se en un torrent de bé.

Això suposa un panorama molt encoratjador i penso que el nou prelat ho acollirà com un repte fantàstic. No tinc cap dubte que la nova assessoria central farà el possible per seguir-lo i donar-li suport. A més, serà una alegria treballar seguint al Papa Francesc i al costat de tantes altres institucions de l'Església, per anunciar el missatge de l'Evangelí en qualsevol ambient, convivint amb tots, amb respecte, amb afany de servei, amb un treball honest.

es-un-tresor-per-embellir-el-mon/
(06/08/2025)